

ספירה ותלמידי ר"ע

- ימי הספירה מתחלקים לשניים, עד ל"ג שנהיו בעוונותינו לימי אבל, וי"ז ימים נוספים עד מ"ת.
- העולם נברא בשביל להיטיב וכמ"ש "עולם חסד יבנה".
- העולם נברא להביא את כבודו ית' וכמ"ש (ישעיהו פמ"ג פ"ז) "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו".
- איך זה מובן יחד?
- הביאור הפשוט- זה שהקב"ה ברא את הכבוד שלו להתגלות על ידינו, זה עצמו נברא מכח טובו, וכמ"ש "טוב יצר כבוד לשמו".
- המובן בזה הוא שע"י עבודתנו בגילוי מלכותו וכבודו בזמן ש"היום לעשותם" אנו נזכה בזמן ש"מחר לעשותם" לטובו ית'.
- כבוד היינו מלכות, וזה מבואר במטבע הברכה של מלכים "שחלק מכבודו ליראיו" "שנתן מכבודו לבשר ודם".
- כבוד ג' ל"ב, טוב בג' י"ז, יחד מ"ט.
- המובן בזה שהדרך לקבלת התורה מוכרח לעבור דרך מה שנקרא כבוד וטוב ולקנות אותם.
- "אין טוב אלא תורה", "אין כבוד אלא תורה".
- דהיינו התורה היא גם המחייב- "לעשותם", ואותה תורה היא גם השכר- "לקבל שכרם", "כי לקח טוב נתתי לכם".
- מעלתנו הגדולה היא בהקדמת "נעשה" ל"נשמע", ומעלה זו היא עדיין ברת השגה בשבילינו, וכידוע מרבה והצדוקי, כשירד מאצבעו דם, וע"ז אמר לו "עמא פזיזא דאקדים פומיה לאודניה אכתי בפחזותייכו קיימיתו, ברישא הוה לכו למשמע אי מציתו קבליתו ואי לא לא קבליתו".
- תורה לא ניתנה בתאריך מסוים במהלך השנה, היא מופקעת מסדר הטבע, אלא דוקא אחרי הספירה של ענין התורה. ויתבאר להלן.
- ענין הספירה, יעקב אבינו אמר "כי חנני א' וכי יש לי כל" לעומת עשו שאמר "יש לי רב", כי יעקב לא מוסיף סתם לעצמו שיהיה לו ריבוי דהיינו יותר מכדי הצורך, אלא יש לו רק מה שהוא ממש צריך, וזה נקרא "כל". (ולכן מסר נפש על פכים קטנים ודו"ק).
- בספירה אנו לא אומרים היום יום העשרים, שזה ספירת היום, אלא היום עשרים יום, דהיינו שאנו כוללים את כל ימי הספירה בתוכינו, שיש בנו כבר מספר ימים עד השיא- מ"ט.
- וזה נקרא יש לי כל- בגי' חמישים. לספור כמו יעקב, ולצרף את כל מה שאנו צריכים.
- לזה א"א להגיע בכוחות עצמינו, אלא רק ע"י ה"חנני אלוקים", (ג' הטעימן הקב"ה בעוה"ז טעם עוה"ב, והם ג' האבות, ונלמד ממה שנאמר בכ"א המילה "כל", כי לזה -העוה"ב- מגיעים רק ע"י "חנני אלוקים").
- המילה כל נגזרת ממילת כליל, דהיינו כתר, וזה שר"ע היה קושר כתרים לאותיות, כי כתר מחבר בין מה שכאן- נוגע בראש- ופונה למעלה, דהיינו חיבור בין התפיסה של עוה"ז לנקודת העוה"ב, זה אפשר רק ע"י עזרה מלמעלה.
- בית המדרש של רבי עקיבא הוא המקור לכבוד התורה, וכמ"ש בגמ' (סוטה מ"ט). "משמת ר"ע בטל כבוד התורה" וברש"י שם כתב "בטל כבוד תורה - שהיה נותן לבו לדרוש כל קוץ וקוץ של כל אות וכ"ש תיבות יתירות ואותיות יתירות כגון בת ובת אני דורש (סנהדרין דף נא:): וזהו כבוד תורה גדול שאין בה דבר לבטלה".
- וע"כ מכיוון שבימים אלו של קנין כבוד התורה ובמיוחד בבית המדרש המיוחד לזה היתה התביעה חזקה על זה לאין שיעור.